

NOAH-NOAH LEXIKON

TEGYED

*Ami semmit én tanultam,
a keveset átadhatom.
Szép nem pótol szabadságot.
(A káromlás se ezt, se azt.)*

*Szerelmünkre legkiváltképp
illik a bírói intés,
hogy „a jog nem ismerése
nem ment föl a büntetéstől.”*

*A szerelmi képtelenség
nem szabadít föl a vágytól.
Befogadtad albérlődnek
a tetvesítő szimulánst.*

*Mézmáz, de ágyadból kirúg
a patkánytól nyüzsgő Hiány.*

*

*Borítson süntüske talpig:
öl vár hétszögletű fejet!*

*Ha nincs csont agyvelőd körül,
lesz madárfészek-meleg kéz:
tenyerébe zár! Lesz csiga-
lány valódnak csigahéja.*

*Elég a képből. Megérthetsz.
Fél vagy. Sorsod: legyél egész.
A fajfenntartásnál ez több.
Csak így vagy hú önmagadhoz.*

*A szeretet írva: ragacs.
Mossad le azzal, hogy teszed!
Ne mindenkit! Az csak semmi!
Ha nem leled: önfeled fül.*

AZ IGEN ÉS A NEM

*Lojális légy mindennel, mi
építve-rontva emberi.
Kis ember ne halj nagy ügyért!
Piramissal betelt a Föld.*

*Ne légy irgalmas martalóc
bensőd bűneivel. Máson
ágyú-súlyú terpeszeddel,
fogdmeg fennhégázásoddal!*

*Úrtól tört gerinceddel se!
Hivatalnok állkapcáddal.
Ne legyél se tank, se pondró;
se pribék, sem áldozat már!*

*Jövőd tán nem ellenség, de
vedd észbe; szolgálja se vagy.
Aki holnap akar élni,
az életéről lemondott.*

*Kerüld a szép rögeszmét is.
Neked senki se mondja meg,
mit keresel e csillagon.
Nem költő, aki hazudik.*

*„Ölelhess, alhass”! A haza:
hol álomra hajthatod fejed.
S rózsán a hajnali harmat
felüdit, mintha kiinnád.*

*(A rendőr is, ha hazaér,
gumibotot, öltönyt levet,
rózsádat nézi az ágyból,
s kellékek nélkül elalszik.)*

KÓRISME

*Van gonosztevő kék szemű;
oly sima, mint a politur.
Egy ápolónó — kiderült:
megkínozza az aggokat.*

*Bolondok háza — kiderült:
csupa szarka és keselyű,
aranyfog-vadász, dögevő
gyógyítja ott a beteget.*

*És hány tévészemélyiség!
Hány hivatásos hírharang!
Hány közéleti méltóság
gyógyítja így a sebedet.*

Sebesültebb már nem lehetsz.
Mert amit nem örököltél
cró-magnoni kannibáltól,
kitenyésztted te magad.

Cigány hóhért. Ikontolvajt.
Nőd méhével futballozót.
Embersütő kemencédet.
A tigrispillantású lányt.

Patkányképű gyerekeid
becsálnak a konyhazugba:
míg az első magára von,
hátról döf le a másik,

s kését beléd törölve szól:
„Tőle tanultam mégis ezt.
Kapjon hát esküvőnk után
sírt, koszorút — szokás szerint.”

ÚTJELZŐ ÉS SZAKADÉK

(Két kifordított Bertók-sorra)

1

Nem vagyok oly nagyszakállú,
ki fejenállót talpra tesz,
magánhasználatra mégis,
Laci, sorod kifordítom:

mögöttem a történelem,
előttem pusztá „lét dadog”.
Nézek összeszűkülést semmit:
elfordul, mint a macskaszem.

Hogy múzeum má lett a múlt,
s keretben minden felirat,

az Ismerd meg magad s Légy jó

s A Paradicsom visszavár,

Szellem, Útjelzőnk, csodállak,
nincs útkorlátón gyúlóbb fény:
szakadékba-hullásaink
fölött égsz állhatatosan.

Benzintől összeégve, vagy
karomra kötött szárny alól

száguldásom roncsait míg
félrehánytam, fölnéztem rád.

Nem a Holdnak vonít az eb,
még akkor se, ha verset ír.
Óspatakba mosva arcom,
Magasban, Ūt, terád néztem,

s hol foszforeszkáló Jeled
áttört korlátot közrevett,
én kapaszkodtam vissza, föl,
és tündökölt tovább az Ész.

2

Köz-eszünk, a kincstárnyi sok!
Rövidlító szemem itta,
mint a pécsi pályaudvar
lámpafényét rovarfelhő.

Épp csak egyre kevésbé lett
tört-testű táncom szárny-kecses;
szebb a vér permetje nálam;
vércseppem kápolnafénye

hócsönd-erdőn ha átnyilall —
de toll, nehogy elkalandozz!
Leszakadt fejem, lőtt sebem,
mellkas elé markolt tudóm

visszfényével farkasszemez
rendületlen fényforrása.
Nem hunyorog. Sugárzik csak:
szakadékba itt vak se hull!

Nem is a vak! Állig gépben,
géptüdőben, szívmotorral
(csuklóprotézisem ragyog!)
— utat mutat — s nyel szakadék.

Keretben már, hogy ez a harc . . .

s másfajta raj . . . Gyerek, aki

hisz Perpetuum Mobilét.
Pláne, hogy az ember is az.

Anyám és én már ezerszer
túlszárnyaltuk Lemnikejment:
haltam s ezerszer összevarrt.
Fény! szakadék! lásd hátamat!

HOGY ÉLJÜNK?

„Mondd meg, akkor hát hogy
éljünk?!” A tizenkét éves Jézust
főpapok, fogdmegek lesik:
tagad-e Hatalmat, Eget?

A kinyomtatott vers ma már
annyi se, mint a sügött szó.
A noah-noah kertet ás,
fűmaggal vegyít versmagot.

Nem hagy el lélek, fű, míg élsz.
Moss lábat — kisebb lesz a bűz.
Meszeld ki Föld-kunyhónkat és
szívd be mélyen: fertőtlenít.

A noah-noah nem Kerub.
Se hipnotizőr, néptribun.
Gitárnyakú fallosza sincs;
dobogóról rád nem lövi.

De tagadja, hogy tömeg vagy.
Hogy te ítélsz „nép-nevedben”.
S: nincs magad iránt irgalom.
S: virágaid fedik gyilkod.

Ahol ások: hullák lába.
Nem hiszem, hogy nincs mért sírni.
Nem hiszem, hogy ős Kajánnal
a tengerparton lovagolsz.

De benned bújt el a Szépség,
akkor is, ha megköttözted,
éhezésben fölfaltad is.
Föltámadni csak benned tud.

Benned didereg a Jóság.
Hóhér-kérgű értelmekben.
Csak belőled száll fel a Hold.
Minden naplemente te vagy.

Ótvarod is Isten kertje.
Ágyúddal szétlőtt homlokod
szétporlása Memnon-zengés.
De porfelhőből hajnal kél.

Jól beváltál fenevadnak,
mégse lett bőröddé maszokod.
Énekesmadarat fojtó,
hagyd: csináljak madarat én.

Színpad a vers — téged játszik.
Előhal? — hogy megmaradj te?!
Földrobbantó! — katarzisosd
állítsa meg a végétünket.

*

Gyerek-Jézussal kezdtem én —
hadd mutassam most madaram.
Először se vers, se ének;
fojtogatott torka csak fáj.
De vízmoraj s kavicsgörgés
ágyán hiányzó feled szól:

„Tükröd hiú. Bele ne nézz.
Bosch képén lássad meg magad:
Kereszthordó körül ki vagy?

Ne siesd el, hogy nem vagy ott.
Ne ölj meg, mert ott látlak én.
Várj! Várj! — Ha Benne
látalak?! . . .”

TAKÁTS GYULA

A Minotaurusz kora

1.

Csak neki szabad és senki másnak
a világ tündéri szigetén
és fénylik a vértől a virág,
sós veritéket izzad a fény.